

ger. Finansielle Forringelser ere Nedsættelserne til 5 og 10 pCt. for Koncerter og Theatre, finansielle Forbedringer, set fra Statskassens Synspunkt, er det, at hele Afgiften af det kgl. Teater gaar i Statskassen i Stedet for som tidligere $\frac{2}{3}$ i Statskassen og $\frac{1}{3}$ i Københavns Kommunes Kasse. Endvidere er det finansielle Forbedringer, at Afgiften af alt, hvad der ligger udenfor de to nævnte Kategorier, giver 20 pCt. i Stedet for 15 pCt., og den tredie finansielle Forbedring er, at Musikrestauranter inddrages under Beskatningen. De forringende og forbedrende Momenter op hæve omtrent hinanden, saa at Udbyttet for Statskassen baade i det ene og det andet Tilfælde bliver omtrent 900,000 Kr. Som Forslaget forlod Folketinget, var der regnet med 900,000 Kroner. Med den her opstillede Beregning bliver det 886,000 Kroner. Men paa et Omraade, hvor man i saa høj Grad er nødt til at nøjes med et Skøn, og hvor der ikke er Tale om Beregning i Ordets strengere Forstand, gælder det, at Forskellen er uden Betydning, og man kan derfor sige, at Forslaget i begge Tilfælde vil give Statskassen en Indtægt af omtrent 900,000 Kr. Ogsaa Københavns Kommune bliver holdt skadesløs ved dette Forslag. Jeg skal ikke gennemgaa, hvad der forringer og forbedrer Stillingen for den, det er til Dels det samme som for Statskassen, men Resultatet er dette, at Københavns Kommune faar godt 200,000 Kr., medens den i det sidste Aar har haft knapt 200,000 Kr. Den kommer altsaa paa den sikre Side og vil have Udsigt til en jævnt stigende Afgift Aar efter Aar, hvilken Stigning kan tjene som Vederlag for Kommunen for den Virksomhed, den skal udfolde her som Skatteopkræver for Staten.

Som det vil bemærkes, er det her i Forslaget udtrykkelig fastsat, at kun *solgte* Billetter bære Billetafgift, at der altsaa ikke hviler Afgift paa Fribilletter. For Abonnementsbilletter beregnes Afgiften efter Billettens Pris, og for Partoutkort og lign. efter det for Kortet ydede Vederlag, Endvidere skal jeg henlede Opmærksomheden paa næstsidste Stykke i § 2, hvor efter Afgiften, saafremt der ikke udstedes Billet eller Adgangsbevis, erlægges med 20 pCt. af de Beløb, der indkomme som Vederlag for Entré eller for Deltagelse i de paagældende Forlystelser. Det er stilet bl. a. paa de Etablissementer, hvor man gaar ind ved Tælleapparat, og hvor der ikke udstedes egentlige Adgangstegn. I § 4 er der indsat en Bestemmelse for at

værge imod Omgaaelse af Loven. Det kunde meget let være, at navnlig Serveringsteatre og Varieteer vilde søge at undgaa Skatten ved slet ikke at opkræve Entré eller ved at opkræve en minimal Entré og saa tage deres Vederlag f. Eks. ved Garderobeafgiften eller ved en Forhøjelse af Priserne paa de Fortæringsegenstande, man nyder i Teatret. For saa vidt saadant skulde ske, har man i § 4 et Vaaben til at imødegaa det. Da der kun kan være Tale om saadanne Omgaaelsesforsøg i Smaaetablissementer, har man ment det tilstrækkeligt for at afskrække fra Omgaaelse at give en Bemyndigelse til at opkræve en Afgift med 20 Øre for hver Person, der faar Adgang, være sig mod eller uden Betaling. Det er selvfølgelig ikke Meningen, at denne Bestemmelse gennemgaaende skal kunne benyttes med Hensyn til Fribilletter, saaledes som det er blevet misforstaaet fra enkelte Sider. Derimod værges der ved Hovedbestemmelserne i § 2, hvor det udtrykkelig siges: „de solgte Billetter eller andre i Stedet derfor trædende solgte Adgangsbeviser“.

I § 5 have vi saa Regelen om Musikrestauranter. Det er ikke, hvad de mekaniske Musikinstrumenter angaar, en Afgift paa Besiddelsen af disse Instrumenter, men det er en Afgift paa Benyttelsen af dem til saadanne Koncerter, som i øvrigt vilde være afgiftspligtige efter Lovens almindelige Regler. Hovedregelen er, at der hviler en Afgift paa disse Musikrestauranter, beregnet med 50 Øre pr. Musiker pr. Døgn. Det er ikke en Kopskat, man lægger paa Musikerne, det er en Skat, man lægger paa Etablissementerne, og man finder en Maalestok for Skattens Højde i Antallet af Musikere, der medvirke ved de vedkommende Koncerter. Hvad de mekaniske Instrumenter angaar, maa man tage en fast Afgift, for hvilken man dog har fastsat to Satser: for de større og dyrere Instrumenter 1 Kr. pr. Døgn, naar de benyttes til slige Forestillinger, og 50 Øre pr. Døgn for de mindre, og saa visse Rabattsatser.

I § 6 er der, som jeg har gjort opmærksom paa, indført den Ændring, at Afgiften af det kgl. Teater udelukkende tilfalder Staten.

I § 8 er Bemyndigelsen til at eftergive eller nedsætte Afgiften, hvor det drejer sig om Undervisnings- og Oplysningsøjemed, givet til Amtmændene, i København Magistraten, medens det tidligere var Finansministeriet, der gav disse Begunstigelser. Denne